

Wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość dla wszystkich

**Wymiar sprawiedliwości i sprawy
wewnętrzne w Unii Europejskiej**

Wydane we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej: angielskim, duńskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim, szwedzkim i włoskim oraz czeskim, estońskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, polskim, słowackim, słoweńskim i węgierskim.

Niniejsza broszura jest dostępna na stronie internetowej UE **europa.eu.int/comm/publications** wraz z innymi krótkimi wyjaśnieniami.

Komisja Europejska
Dyrekcja Generalna ds. Prasy i Komunikacji
Publikacje
B-1049 Bruksela

Rękopis ukończony w styczniu 2004 r.

Okładka: Bilderbox.com

Opis bibliograficzny zamieszczony jest na końcu publikacji.

Luksemburg: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, 2005

ISBN 92-894-6717-7

© Wspólnoty Europejskie, 2005
Powielanie jest dozwolone

Printed in Belgium

WYDRUKOWANO NA BIAŁYM PAPIERZE BEZCHLOROWYM

Wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość dla wszystkich

**Wymiar sprawiedliwości i sprawy
wewnętrzne w Unii Europejskiej**

Spis treści

Wstęp	3
Gwarancja podstawowych praw	4
Być obywatelem Unii	6
Prawa dla każdego	8
Codzienne troski	10
W kierunku wspólnej polityki azylowej	15
Wzmocnienie granic Unii Europejskiej	16
Walka z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną	17
Szerszy wymiar międzynarodowy	21
Dalsze informacje	22

Wstęp

Jedną z korzyści, jakie Unia Europejska przyniosła swoim obywatelom, jest prawo do swobodnego przemieszczania się w jej obrębie oraz prawo do zamieszkania i podejmowania pracy w jej dowolnym wybranym kraju. Jednak by w pełni korzystać z tej możliwości, obywatele muszą mieć pewność, iż będą mogli wieść codzienne życie i prowadzić swoje sprawy w warunkach bezpieczeństwa, ochrony przed przestępstwami oraz posiadając równy dostęp do wymiaru sprawiedliwości bez względu na to, w którym miejscu Unii się znajdują.

Wyzwanie to zostało rozpoznane już w Traktacie z Maastricht (1992), lecz dopiero w październiku 1999 roku na

specjalnym szczycie w Tampere (w Finlandii) przywódcy Europy poważnie zajęli się tą sprawą. Uzgodnili oni szereg szczegółowych kroków mających uczynić Unię jednolitą „przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości”. Oznacza to zagwarantowanie obywatelom Europy podstawowych praw oraz zapewnienie sprawiedliwego traktowania obywateli spoza Unii legalnie przebywających w Europie. Wymaga to ponadto skoordynowanej polityki azylowej, imigracyjnej i wizowej oraz ochrony granic zewnętrznych Unii. Pod względem praktycznym konieczna jest ścisła współpraca między krajowymi służbami policji, urzędnikami celnymi i imigracyjnymi oraz sądownictwem.

*Słowenia (tutaj: stolica
Lublana) i inne nowe
państwa członkowskie od
momentu przystąpienia do
UE stanowią część
przestrzeni wolności,
sprawiedliwości
i bezpieczeństwa*

Gwarancja podstawowych praw

Europejczycy wysoko cenią sobie wolność i sprawiedliwość — kamienie węgielne Unii Europejskiej. Kraje Unii są zdecydowanie oddane sprawie demokracji, poszanowania praw człowieka i zasadzie państwa prawa. Jednak z wolności i sprawiedliwości można korzystać w pełni tylko w warunkach bezpieczeństwa. Dlatego rządy krajów Unii dążą do zagwarantowania wolności, bezpieczeństwa

i sprawiedliwości dla wszystkich w obrębie granic UE.

Wolność dotyczy nie tylko osobistej swobody przemieszczania, lecz oznacza posiadanie pewnych podstawowych praw, takich jak prawo do wolności i bezpieczeństwa, równości wobec prawa, swobody myśli, wyrażania poglądów i informacji, prawo do dobrych rządów oraz obowiązek instytucji europejskich w zakresie naprawy wszelkich szkód wyrządzonych obywatelom. Wymienione prawa posiadają wszystkie osoby żyjącej legalnie w Unii Europejskiej, bez względu na to, czy są one jej obywatelami, czy nie.

Karta Praw Podstawowych przyjęta w 2000 roku określa wyraźnie w jednym dokumencie prawa osobiste, obywatelskie, polityczne, gospodarcze i społeczne przysługujące narodom Unii. Karta ta ma zostać włączona do nowej Konstytucji Unii Europejskiej i służyć będzie jako miernik prawny do osądzania i gwarantowania praw ludności.

*Jako obywatel Unii, może
żyć i pracować
w dowolnym jej kraju*

Również kraje pragnące przystąpić do Unii Europejskiej muszą się zobowiązać do ochrony praw człowieka i praw podstawowych według tych samych wysokich standardów. Jest to jedno z kryteriów, jakie muszą spełnić przed rozpoczęciem negocjacji akcesyjnych. Ponadto, jeżeli którykolwiek kraj Unii w sposób poważny lub stały narusza wymienione prawa, bądź istnieje takie

prawdopodobieństwo, może być narażony na sankcje. Mogą na przykład zostać zawieszona prawa głosu tego kraju na spotkaniach Unii, co uniemożliwi mu tym samym jakikolwiek wkład w kształtowanie europejskiej polityki i prawodawstwa oraz odetnie mu dostęp do funduszy unijnych. Kroki tego typu nie zostały dotychczas podjęte przez Unię.

Nowe państwa członkowskie

Najnowsi członkowie Unii Europejskiej od maja 2004 roku to Cypr, Republika Czeska, Estonia, Węgry, Łotwa, Litwa, Malta, Polska, Słowacja i Słowenia.

Nie tak dawno wiele z tych krajów walczyło o wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość, i obecnie wszystkie one cenią sobie te ważne zasady.

Jako państwa członkowskie stosują one prawodawstwo unijne w dziedzinie „wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych”. Opiera się ono na podstawowych zasadach poszanowania praw człowieka, przejrzystości i dobrych rządów. Nowi członkowie podpisują się również pod wspólnymi celami, takimi jak wzajemne uznawanie orzeczeń sądowych, wspólna polityka imigracyjna i azyłowa, poprawa współpracy sądowej i policyjnej.

W ten sposób nowe państwa członkowskie potwierdzają zaufanie do sądownictwa, policji i służb granicznych zarówno wśród obywateli własnych, jak i innych krajów Unii.

Być obywatelem Unii

Obywatelstwo Unii Europejskiej nie zastępuje obywatelstwa narodowego, lecz je uzupełnia. Innymi słowy, bycie obywatelem Unii oznacza dodatkowe prawa i obowiązki. Obywatel może na przykład głosować i kandydować w wyborach do Parlamentu Europejskiego w należącym do Unii państwie zamieszkania bez względu na to, czy jest to jego kraj rodzinny, czy nie.

Obywatelstwo unijne oznacza prawo do swobodnego podróżowania w obrębie Unii (pod warunkiem posiadania paszportu lub dowodu tożsamości) oraz do osiedlania się w dowolnym miejscu na jej terytorium. Dotychczas z prawa tego skorzystało około 5 milionów ludzi, którzy zdecydowali się zamieszkać w innym kraju Unii, nie mówiąc o milionach osób pracujących na co dzień w państwie sąsiednim lub wyjeżdżających za granicę w celu odbycia części swoich studiów.

Obywatelstwo niesie ze sobą również obowiązki; jeżeli obywatel Unii pragnie zamieszkać w innym państwie, musi wykazać, iż posiada tam pracę albo wystarczające środki do tego, by nie stać się ciężarem dla systemu zabezpieczenia społecznego nowego kraju, oraz że posiada ubezpieczenie zdrowotne.

Zdarzają się oczywiście trudności i czasami trzeba przejść przez długotrwałe procedury administracyjne, aby uzyskać dokument uprawniający do pobytu lub zabezpieczyć prawa członkom rodziny, zwłaszcza gdy nie są obywatelami Unii. Aby przełamać te

trudności Komisja Europejska przedłożyła plany uproszczenia i uaktualnienia istniejącego prawodawstwa tak, by ułatwić obywatelom Unii i ich najbliższym przeprowadzkę do innego kraju.

Swoboda podróżowania

Swoboda przemieszczania się jest przewidziana w traktatach europejskich, lecz dopiero po utworzeniu „obszaru Schengen” stała się w praktyce rzeczywistością. Ta strefa bez granic bierze swoją nazwę od miejscowości w Luksemburgu, w której podpisano pierwotny układ. Obecnie nie obejmuje ona Wielkiej Brytanii, Irlandii i nowych państw członkowskich, za to uczestniczą w niej dwa kraje spoza Unii: Norwegia i Islandia. Konwencja z Schengen stanowi obecnie integralną część traktatów europejskich.

Na obszarze Schengen mieszkańcy Unii i przybysze spoza niej mogą swobodnie podróżować według własnych życzeń bez podlegania regularnym kontrolom paszportowym. Poszczególne osoby mogą być jednak poproszone o okazanie dowodu tożsamości, a w wyjątkowych okolicznościach państwa członkowskie zachowują prawo do ponownego wprowadzenia kontroli granicznych na ograniczony czas.

Zniesienie wewnętrznych kontroli granicznych ułatwia przestrzegającym prawo obywatelom swobodne przemieszczanie się w Europie. Niestety to

samo dotyczy przestępców i terrorystów. Dlatego konwencja z Schengen przyjęła też inne środki, takie jak współpraca między krajowymi służbami policji i organami sądowymi w walce z przestępczością.

Z tego względu również państwa członkowskie mają dodatkowy obowiązek strzeżenia swoich zewnętrznych granic. Są to jedyne miejsca, w których odbywają się systematyczne kontrole osób wjeżdżających lub wyjeżdżających z Unii. Granice zewnętrzne to nie tylko przejścia

lądowe, lecz również międzynarodowe lotniska, porty morskie i niektóre stacje kolejowe stanowiące obecnie miejsca wjazdu do całej Unii Europejskiej.

Irlandia i Wielka Brytania nie stosują przepisów z Schengen w sprawie kontroli granicznych: nadal sprawdzają tożsamość każdej osoby wjeżdżającej na ich terytorium, za wyjątkiem osób podróżujących pomiędzy tymi dwoma krajami. Nie wpływa to jednak na prawo obywateli Unii do wjazdu i zamieszkania w tych państwach członkowskich.

Łotewska straż graniczna kontroluje zewnętrzną granicę Unii

Prawa dla każdego

Każda osoba mieszkająca w Unii Europejskiej powinna mieć możliwość swobodnego przemieszczania się między krajami oraz wyboru miejsca zamieszkania, bez względu na to, czy jest obywatelem państwa członkowskiego, czy legalnym imigrantem spoza Europy.

Osoby niebędące obywatelami krajów Unii mogą wjeżdżać na obszar Schengen i swobodnie podróżować w jego obrębie przez okres do trzech miesięcy, jeżeli spełnią pewne warunki. Muszą one w szczególności posiadać ważny dokument podróży, być w stanie wyjaśnić przyczyny wizyty oraz

posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania. Niektóre osoby muszą legitymować się wizą uprawniającą do wjazdu na terytorium Unii. Zasady wizowe zostały zharmonizowane i obowiązuje jednolita lista krajów, których obywatele podlegają obowiązkowi wizowemu.

Ponadto obywatel kraju spoza Unii z paszportem i ważnym zezwoleniem na pobyt wydanym przez którykolwiek kraj objęty układem z Schengen nie musi posiadać wizy przy krótkotrwałych wyjazdach do innych krajów obszaru Schengen. Ogranicza to istotnie przeszkody biurokratyczne dla

Wykwalifikowani imigranci to istotna część siły roboczej Unii

członków rodzin, pochodzących spoza Unii.

Prawa dla rezydentów

W Unii Europejskiej pracuje obecnie około 5 milionów obywateli krajów niebędących członkami Unii. Wszyscy oni posiadają prawa, które powinny mieć zastosowanie w całej Unii, ale różnice w krajowych przepisach i procedurach administracyjnych utrudniają czasem korzystanie z tych praw. Komisja Europejska pragnie ustalić wspólne kryteria i środki bezpieczeństwa dla ochrony praw takich osób.

Komisja zaproponowała wprowadzenie „obywatelstwa administracyjnego”. Przyznałoby ono legalnym imigrantom pewne podstawowe prawa i obowiązki, w tym prawo do zamieszkania i podejmowania pracy w innym państwie członkowskim Unii. Uprawnienia te nabywaliby oni wraz z upływem czasu, uzyskując w końcu niemal wszystkie prawa przysługujące obywatelom Unii.

Unia jest również w trakcie uzgadniania procedur łączenia rodzin. Mają one na celu połączenie rodzin i ułatwienie ich integracji w Unii. Na przykład jeżeli obywatel kraju spoza Unii posiada wydane przez państwo członkowskie zezwolenie na pobyt ważne przez okres co najmniej jednego roku, członkowie jego rodziny będą mogli do niego dołączyć w wymienionym kraju.

Unia koordynuje już zasady i procedury wjazdu obywateli krajów spoza Unii oraz warunki ich pobytu. Nie chce jednak na tym poprzestać. Przyznaje, iż imigranci mogą zająć wolne miejsca pracy, wypełnić braki w umiejętnościach i odmłodzić populację Europy. Dlatego UE pragnie pomóc tym ludziom w pełnej integracji we wszystkich aspektach życia gospodarczego, społecznego, kulturalnego i obywatelskiego. Wymaga to działań m.in. w dziedzinach polityki zatrudnienia, niedyskryminacji oraz integracji społecznej. Oznacza to również zwrócenie uwagi na edukację, naukę języków i dostęp do usług socjalnych i innych.

Codziennie troski

Aby móc w pełni korzystać ze swoich swobód, obywatele Unii muszą być w stanie zwracać się do sądów i władz w każdym innym państwie członkowskim z taką samą łatwością, jak w ich własnym kraju. Jednocześnie należy zapobiec wykorzystywaniu przez przestępców różnic między krajowymi systemami sądowymi oraz zapewnić poszanowanie i wykonywanie orzeczeń sądowych w całej Unii Europejskiej.

Wszystko to wymaga „transgranicznej współpracy sądowej”. Na przykład orzeczenia prawne wydawane w jednym kraju Unii, tak w postępowaniu cywilnym, jak i w karnym, muszą być uznawane przez władze w całej Unii. Zasada ta, zwana „wzajemnym uznaniem”, może mieć znaczący wpływ na życie osobiste ludzi, jeśli chodzi o sprawy takie, jak roszczenia alimentacyjne, rozwód czy prawo do kontaktu z dziećmi, kwestie finansowe, takie jak upadłość czy niepłacenie rachunków, a nawet przestępstwa.

Uproszczenie spraw transgranicznych

Wyobraźmy sobie następującą sytuację. Paola Mennea poznaje Hansa Schmidta, gdy ten odbywa studia w Rzymie, jej mieście rodzinnym. Para bierze ślub i rodzi im się syn jeszcze przed wyjazdem do Niemiec, czyli kraju rodzinnego Hansa. Niestety małżeństwo się rozpada. Paola wraca do Rzymu, gdzie składa pozew o rozwód i przyznanie praw rodzicielskich do dziecka.

W jaki sposób można rozstrzygnąć tę transgraniczną sprawę?

Zgodnie z obecnymi przepisami unijnymi sąd włoski poprowadziłby postępowanie rozwodowe, pod warunkiem, że Paola przebywała we Włoszech przez co najmniej sześć miesięcy do daty złożenia wniosku. Sąd ten mógłby również rozstrzygnąć sprawę praw rodzicielskich do dziecka wymienionej pary, o ile wniosek został złożony w trakcie postępowania rozwodowego. Przepisy unijne pozwalają Paoli zwrócić się w trybie uproszczonym o to, aby decyzja tego sądu została uznana i podlegała wykonaniu w Niemczech, tak więc Paola nie musiałaby wnosić sprawy również do sądów niemieckich.

Aktualne przepisy mają zastosowanie do spraw rozwodowych (w tym do spraw o separację i anulowanie małżeństwa). Obejmują również decyzje w sprawie przyznawania praw rodzicielskich, lecz tylko wówczas, gdy są one wydawane w kontekście postępowania rozwodowego i dotyczą dzieci wspólnych obojga małżonków.

Sytuacja ta ulegnie zmianie od dnia 1 marca 2005 roku, kiedy to aktualne przepisy zostaną zastąpione nowym rozporządzeniem mającym zastosowanie do wszystkich kwestii praw rodzicielskich i zapewniającym równe traktowanie wszystkich dzieci.

Współpraca w sprawach cywilnych

Osobiste problemy prawne mogą być niezmiernie stresujące i złożone nawet w pojedynczej jurysdykcji. Ich rozstrzygnięcie może być jednak jeszcze trudniejsze, szczególnie w przypadku rozpadu rodzin, gdy obejmują dwa lub większą liczbę systemów prawnych.

Transgraniczna współpraca sądowa ma na celu pokonanie wielu z tych przeszkód. Zgodnie z podstawową zasadą złożoność lub niezgodność krajowych systemów sądowych i administracyjnych nie powinna uniemożliwiać ani zniechęcać obywateli i przedsiębiorstw do korzystania ze swoich praw.

Unia przyjęła obecnie prawodawstwo w sprawie wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych dotyczących rozwodu, separacji i anulowania małżeństw. Nie

stanowi ono jeszcze rozwiązania dla wszystkich potencjalnych sytuacji, dlatego Komisja dąży do rozszerzenia tych zasad w 2005 roku (patrz ramka). Unia wprowadza również wspólne procedury mające uprościć i przyspieszyć rozstrzygnięcie transgranicznych sporów w sprawie drobnych i niekwestionowanych roszczeń cywilnych oraz opracowała minimalne wspólne zasady świadczenia pomocy prawnej w transgranicznych sprawach cywilnych.

Unia dąży do usprawnienia procesu rozstrzygnięcia transgranicznych sporów o opiekę nad dzieckiem

Współpraca sądowa w sprawach karnych

Swoboda przemieszczania się w Unii Europejskiej jest wspaniałą możliwością dla obywateli przestrzegających prawa. Niestety jest również wykorzystywana przez przestępców. Terroryzm, cyberprzestępczość, przemyt narkotyków i handel ludźmi należą do najbardziej oczywistych przykładów przestępczości transgranicznej i aby móc się nimi skutecznie zająć, Unia potrzebuje wspólnej polityki w sprawach karnych. Obywatele Unii muszą mieć świadomość, że przestępcy będą ścigani bez względu na to, gdzie znajdują się w Unii bądź gdzie popełnione zostało przestępstwo.

Współpraca sądowa może pomóc poprzez ustalenie wspólnych definicji niektórych poważnych przestępstw, wzajemne dostosowanie różnych przepisów krajowych oraz ustanowienie proporcjonalnych i odstraszających kar minimalnych. Celem Unii jest wypełnienie luk prawnych wykorzystywanych przez zorganizowane gangi przestępcze; nie powinny istnieć żadne bezpieczne przystanie dla winnych poważnych przestępstw.

Jeśli chodzi o wykonywanie wyroków i innych orzeczeń sądowych, zostaną niebawem dokonane posunięcia mające zapewnić, by nakazy sądowe wydane w jednym państwie członkowskim (nakładające kary, konfiskujące majątek lub pozbawiające przestępców pewnych praw) były wprowadzane w życie w całej Unii. Tu również zasadą jest wzajemne uznanie krajowych orzeczeń sądowych tak, by różnice między krajową prak-

tyką prawną nie uniemożliwiały postawienia przestępców przed wymiarem sprawiedliwości.

Europejski nakaz aresztowania i Eurojust

Europejski nakaz aresztowania, który od stycznia 2004 roku ważny jest w całej Europie, ma na celu zastąpienie długotrwałych procedur ekstradycji. Podejrzani lub skazani przestępcy, którzy uciekli za granicę przed wymiarem sprawiedliwości, mogą dzięki temu być niezwłocznie przekazani z powrotem do kraju, w którym byli (lub będą) sądzeni. Nakaz ten może być wydany w odniesieniu do każdej osoby oskarżonej o popełnienie przestępstwa zagrożonego karą co najmniej jednego roku pozbawienia wolności lub w odniesieniu do osoby już skazanej na co najmniej cztery miesiące więzienia.

Niedawne istotne postępy we współpracy sądowej w Unii obejmują utworzenie w kwietniu 2003 roku zespołu Eurojust z siedzibą w Hadze. Jest to zespół sędziów i prokuratorów wysokiego szczebla ze wszystkich krajów Unii, pracujących razem w tym samym budynku. Posiadają oni bezpośredni kontakt z władzami w rodzimym kraju oraz dzielą się radą i informacjami ze swoimi kolegami.

Zadaniem Eurojustu jest wspomaganie koordynacji dochodzeń i ścigania poważnych przestępstw transgranicznych. Zespół ten współpracuje ściśle z Europolem (Europejskim Urzędem Policji), OLAF-em (Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych) oraz

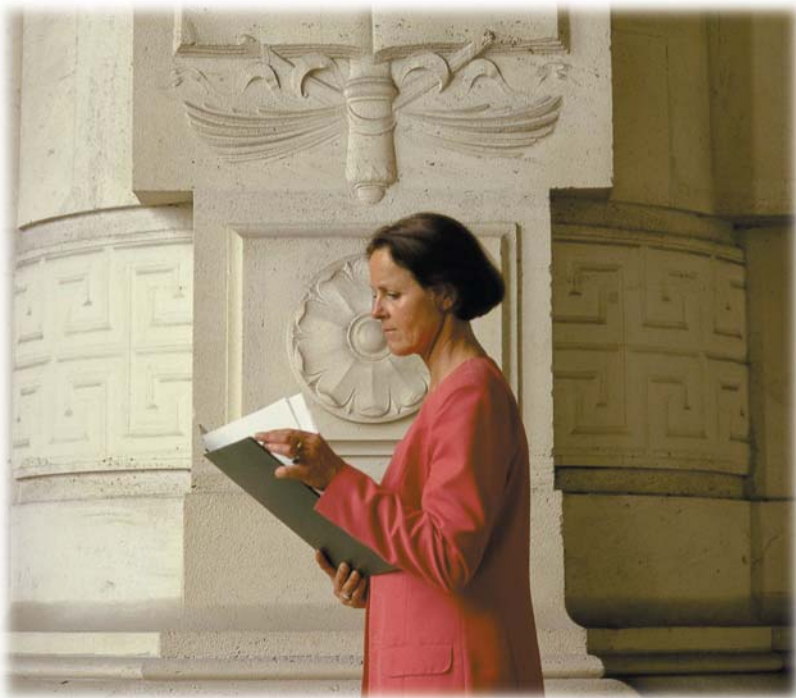
Europejską Siecią Sądową, tj. siecią krajowych organów prawnych.

W ochronie Twoich interesów prawnych

Chwywanie przestępców i stawianie ich przed sądem to jedno, ale istnieje również konieczność zapewnienia przez europejską przestrzeń sprawiedliwości pełnej ochrony praw oskarżonych. Muszą oni posiadać dostęp do doradztwa prawnego i, jeśli to konieczne, usług tłumacza. Powinny istnieć odpowiednie procedury gromadzenia dowodów, uzgodnione zasady tymczasowego aresztowania

oraz prowadzenia sprawy pod nieobecność oskarżonego. Jednym słowem, Unia Europejska musi uzgodnić pewne minimalne wspólne standardy wymiaru sprawiedliwości.

Ofiary przestępstw są również przedmiotem zainteresowania Unii. Prawodawstwo przyjęte w marcu 2001 roku zapewnia pewne minimalne gwarancje. Obejmują one prawo do bycia wysłuchanym, dostęp do ważnych informacji, możliwość udziału w postępowaniu sądowym, otrzymanie zwrotu kosztów prawnych, uzyskanie odpowiedniego stopnia ochrony oraz odszkodowania.

Sądy krajowe Unii muszą uznawać wzajemnie swoje orzeczenia

*Europa posiada długą
tradycję udzielania
schronienia
ubiegającym się o azyl*

Finansowanie współpracy w praktyce

Unia Europejska uruchomiła serię programów finansowania mających wspomóc organy krajowe, specjalistów oraz organizacje naukowe i pozarządowe we współpracy przy zwalczaniu przestępstw na szczeblu europejskim. Program ramowy w sprawie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (AGIS) realizowany jest w okresie od 2003 do 2007 roku. Ma on na celu ustanowienie ogólnoeuropejskich sieci, wymianę informacji i rozpowszechnianie dobrej praktyki w sprawach karnych.

Program finansowania współpracy administracyjnej obejmującej zewnętrzne granice, wize, azyle i imigrację (ARGO) realizowany jest w terminie do 2006 roku, podobnie jak równoległy program współpracy sądowej w sprawach cywilnych. W 2003 roku został uruchomiony nowy projekt promowania integracji obywateli spoza krajów członkowskich w obrębie Unii (INTI). Jeszcze inny program, Daphne, dotyczy walki z wszelkimi formami przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet (począwszy od wykorzystywania seksualnego po przemoc w rodzinie i znęcanie się w szkołach).

W kierunku wspólnej polityki azylowej

Europa posiada długą tradycję przyjmowania ludzi z innych krajów, zmuszonych porzucić swoje domy z powodu wojny lub prześladowań. Osoby takie mają prawo ubiegać się o azyl i Unia Europejska przywiązuje wielką wagę do poszanowania konwencji genewskiej w sprawie statusu uchodźców.

Od początku lat 90. stale rosnący napływ ludzi poszukujących ochrony w Unii doprowadził państwa członkowskie do opracowania wspólnej polityki azylowej. Wymienione zadanie realizowane jest w dwóch etapach. Pierwszy dotyczy minimalnych standardów i środków. Drugi doprowadzi do ustanowienia wspólnej procedury azylowej oraz ujednoczenia statusu azylantów w całej Unii Europejskiej.

Liczba wniosków o azyl w Unii jest zróżnicowana każdego roku i zależy w pewnym stopniu od przewrotów politycznych mających miejsce w krajach z nią graniczących (jak np. w byłej Jugosławii). Tak więc w 1992 roku odnotowano 672 tys. wniosków, podczas gdy w roku 2000 tylko 374 tys.

W wyjątkowych okolicznościach, takich jak podczas wojny w Kosowie, zastosowanie mają szczególne przepisy. Niezwłoczna tymczasowa ochrona udzielana jest całym grupom poszukującym schronienia na okres do dwóch, a nawet, w razie konieczności, trzech lat. Uchodźcy otrzymują

pozwolenia na pobyt, zakwaterowanie, dostęp do świadczeń socjalnych i leczenia, dostęp do szkół dla swoich dzieci oraz prawo poszukiwania pracy. Mogą również złożyć formalny wniosek o udzielenie azylu.

Unia rozważa sposoby zapewnienia, by obowiązek opieki nad poszukującymi azylu został równomiernie rozdzielony pomiędzy państwa członkowskie. Rozpatruje również metody ograniczenia czasu oczekiwania dzięki bardziej efektywnemu przetwarzaniu wniosków, przy jednoczesnym zapewnieniu sprawiedliwego traktowania wnioskodawców.

Ustanowiono zasady ustalania kraju Unii odpowiedzialnego za badanie wniosku o azyl — jest to zazwyczaj kraj, do którego przybyła osoba ubiegająca się o azyl. Kraj ten ma obowiązek rozpatrzenia wniosku zgodnie z ustalonymi kryteriami unijnymi oraz przyjęcia z powrotem wszystkich wnioskodawców, którzy po jego złożeniu nielegalnie wyjechali do innych miejsc w Unii.

Wydajność tego systemu wzrosła wraz z wprowadzeniem z początkiem 2003 roku nowej bazy danych, zwanej Eurodac. Będzie ona zawierać odciski palców wszystkich zarejestrowanych osób ubiegających się o azyl w Unii. Dzięki porównaniu odcisków władze będą wiedziały, czy dana osoba nie złożyła już wniosku o azyl w innym państwie członkowskim.

Wzmocnienie granic Unii Europejskiej

Wspólnemu systemowi azylowemu musi towarzyszyć jasna polityka w sprawie legalnej imigracji tak, by emigranci ekonomiczni ubiegający się o legalny wstęp na obszar Unii nie próbowali korzystać ze ścieżki azylowej. Zapewnienie sprawiedliwych, zgodnych z prawem środków w zakresie udzielania ludziom wstępu na terytorium Unii Europejskiej pomoże rozwiązać kwestie dotyczące nielegalnej imigracji oraz handlu ludźmi.

Ograniczenie nielegalnej imigracji oznacza również wzmocnienie granic zewnętrznych Unii. Granice te zarządzane są przez szereg różnych organów krajowych, w tym straż graniczną, policję i urzędników celnych. Uruchomiono szereg projektów pilotażowych mających poprawić współpracę między tymi organami. Kraje o szczególnie długiej linii brzegowej lub zewnętrznej granicy lądowej mogą liczyć na specjalną pomoc unijną.

Odciski palców mogą poprawić bezpieczeństwo dokumentów podróży

Wraz z rozszerzeniem Unii Europejskiej nowe państwa członkowskie stały się odpowiedzialne za kontrolo-

wanie dużych odcinków zewnętrznych granic Unii. Kilku nowych członków już otrzymuje finansowanie unijne na dostosowanie swego poziomu wiedzy fachowej, sprzętu i procedur do standardów obowiązujących w UE. Gdy zostanie to osiągnięte, kontrole graniczne między tymi krajami a resztą Unii zostaną zniesione i ulegnie rozszerzeniu obszar swobodnego przemieszczania się ustanowiony układem z Schengen.

Opracowanie wspólnego systemu informacji wizowej umożliwi bardziej dokładne sprawdzanie wniosków wizowych oraz wzmocni walkę z nadużyciami finansowymi. Będą w tym celu wymagane dane identyfikacyjne (takie jak odciski palców, rozpoznawanie rysów twarzy czy skanowanie tęczy). Dane te mogą również sprawić, iż dokumenty obywateli Unii będą lepiej zabezpieczone i łatwiej akceptowane przez kraje spoza Unii.

Obecnie odsyłanie nielegalnych imigrantów do ich kraju rodzimego jest zasadniczo obowiązkiem krajowym. Jednakże Komisja Europejska dąży do ustanowienia ściślejszej współpracy oraz wspólnych zasad i procedur nie tylko między członkami Unii, lecz również między Unią a krajami stanowiącymi źródła nielegalnej imigracji.

Wiele kwestii wymaga rozwiązania, jak na przykład ustanowienie minimalnych norm dla procedur wydalenia imigrantów, wzajemne uznawanie decyzji o wydaleniu i zapewnienie właściwych dokumentów podróży nielegalnym imigrantom nieposiadającym własnych dokumentów.

Walka z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną

Ludzie słusznie oczekują od Unii walki z zagrożeniami dla ich bezpieczeństwa, ochrony przed terroryzmem i poważną zorganizowaną przestępczością transgraniczną. Wymaga to ścisłej współpracy policji i sądów w celu wyeliminowania kryjówek dla przestępców i ich nieuczciwie zdobytych zysków.

Organizacje przestępcze zawsze wykorzystują słabości systemu praw-

nego i gospodarczego, w którym działają, a Unia Europejska zapewnia im szeroką i otwartą przestrzeń do przemieszczania się. Terroryści, przemytnicy narkotyków, handlarze ludźmi, osoby piorące pieniądze i dokonujące nadużyć finansowych działają tak, jak gdyby nie istniały granice państw: w jednym kraju mogą zaplanować przestępstwo, w drugim go dokonać, a mieszkać w trzecim.

W ataku na kulturę narkotykową

Nikt nie wie na pewno, ilu w Unii Europejskiej jest narkomanów. Tylko w przypadku heroiny łączna liczba osób uzależnionych oceniana jest na około 1 miliona. Co roku z powodu zażywania narkotyków umiera od 7 tys. do 8 tys. osób. W celu rozwiązania licznych problemów wywołanych przez narkotyki wdrożono różne strategie, a specjalna agenda UE, Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii, zapewnia ciągły przepływ danych na ten temat.

Handel narkotykami nie zważa na granice, a trendy w zażywaniu narkotyków szybko się rozprzestrzeniają. Krajowe służby policji mogą jedynie walczyć z przestępstwami narkotykowymi, wzajemnie ze sobą współpracując. Decydenci, pracownicy służby zdrowia i pedagodzy działają bardziej skutecznie, wymieniając informacje i kierując środki na finansowanie w skali całej Unii. Dlatego Unia uruchomiła plan działania w sprawie narkotyków i koordynuje strategię wspierania krajowych i lokalnych kampanii.

Organy ścigania współpracują między sobą w celu ścigania przemytników i zapobiegania wprowadzaniu narkotyków do obrotu. Unia Europejska działa wspólnie z krajami całego świata, zachęcając je do zaprzestania upraw, z których otrzymuje się narkotyki. Coraz częściej syntetyczne narkotyki wytwarzane są w samej Unii i policja wkłada wiele energii w wyszukiwanie i zamykanie produkujących je zakładów.

W aspekcie zdrowia publicznego prowadzone są programy mające zapobiegać przede wszystkim pierwszym próbom zażycia narkotyków bądź pomagać w ich odstawieniu. Ponadto projekty takie, jak zapewnianie czystych igieł uzależnionym od heroiny, mają ograniczyć ryzyko związane z zażywaniem narkotyków.

Afganistan nadal stanowi jedno z największych źródeł twardych narkotyków

© Jeffrey L. Rotman / Alan Prys Media

Handel ludźmi

Handel ludźmi w celach wykorzystywania seksualnego lub jako taniej siły roboczej stanowi poważne przestępstwo gwałcające podstawowe prawa i godność osobistą. Jest to istotne źródło dochodu zorganizowanych gangów przestępczych, które czasami działają pod przykrywką legalnie funkcjonujących firm. Zyski z tych operacji mogą podlegać praniu pieniędzy i być wykorzystywane do finansowania innych działań przestępczych lub na łapówki dla funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości.

Unia Europejska opracowująca od 1996 roku wszechstronną strategię w tej dziedzinie poczyniła w 2002 roku duży krok naprzód, uzgadniając wspólną definicję omawianych przestępstw. Jest ona teraz wprowadzana w życie przez wszystkie państwa członkowskie poszerzonej Unii i w szczególnych okolicznościach przestępstwo tego typu zagrożone jest minimalną karą ośmiu lat pozbawienia wolności. Prace Unii opierają się na wytycznych deklaracji brukselskiej (wrzesień 2002) zalecających konkretne środki, standardy i najlepszą praktykę na rzecz powstrzymania handlu niedolą ludzką.

Pranie pieniędzy

Pranie pieniędzy stanowi część niemal każdej działalności przestępczej, ponieważ zyski z przestępstwa są „czyszczone” w celu ukrycia ich nielegalnego pochodzenia. Według Międzynarodowego Funduszu Walutowego skala problemu jest olbrzymia i dotyczy od 2% do 5% światowego produktu krajowego brutto.

Unia podjęła szereg środków mających ukrócić pranie pieniędzy. Pod koniec 2000 roku otworzyła ona ścieżkę współpracy pomiędzy krajowymi jednostkami wywiadu finansowego. Wkrótce potem przyjęto prawodawstwo dotyczące identyfikowania, śledzenia, blokowania i konfiskowania nielegalnego majątku i zysków pochodzących z przestępstw.

Inny akt prawny w sprawie zapobiegania praniu pieniędzy, przyjęty w grudniu 2001 roku, rozszerzył definicję tego terminu, by obejmowała ona wszelkie poważne przestępstwa, w tym związane z terroryzmem. Ma on zastosowanie nie tylko do banków i instytucji finansowych, tak jak

w przypadku uprzednich środków, lecz również do księgowych, prawników, notariuszy, agentów nieruchomości, kasyn i dealerów wysokowartościowych dóbr. Obecnie również wymienione osoby mają obowiązek zgłaszać władzom podejrzaną transakcję.

Współpraca policji i służb celnych

Współpraca policji i służb celnych stanowi kluczową część walki z przestępczością międzynarodową. Powstała grupa zadaniowa szefów europejskiej policji celem rozwinięcia kontaktów między szefami różnych europejskich organów ścigania. Niedawno utworzone Europejskie Kolegium Policyjne (CEPOL) oferuje oficerom wyższego i średniego szczebla szkolenia na temat wykonywania zadań policji europejskiej.

Współpraca między krajowymi służbami policji nie ogranicza się do ścigania przestępców. Obejmuje ona również obsługę dużych imprez sportowych, łącznie z przyciągającymi chuliganów międzynarodowymi meczami piłki nożnej.

Organy ścigania mogą często znaleźć się w politycznie drażliwej sytuacji, zwłaszcza gdy zmuszone są ścigać podejrzanego na terytorium innego państwa. Umowy o współpracy mogą obejmować prawo do prowadzenia pościgu, transgraniczny nadzór, potajemne dochodzenie, wymianę informacji i wspólne zespoły specjalnego dochodzenia. Konwencja o wzajemnej pomocy i współpracy między służbami celnymi ma umożliwić urzędnikom celnym walkę z przestępstwami transgranicznymi.

Europol

Europol z siedzibą w Hadze stanowi zasadniczo ośrodek koordynacji policji do celów gromadzenia, analizy i wymiany informacji, aby wspomagać dochodzenia prowadzone w dwóch lub większej liczbie krajów Unii.

Zasoby Europolu obejmują olbrzymią komputerową bazę danych, która pomaga śledzić podejrzanych i skradzione przedmioty, zapewniając organom ścigania natychmiastowy dostęp do milionów wspólnych akt. Łącznie z danymi elektronicznymi z Systemu Informacji Schengen policja i władze celne mają obecnie do dyspozycji olbrzymie ilości informacji.

Pierwotnym zadaniem Europolu (w 1994 roku) było koordynowanie krajowych czynności w walce z nielegalnym przemytem narkotyków. Obszar ten rozszerzono tak, by obejmował odzyskiwanie skradzionych aut i odszukiwanie porwanych osób, jak również rozprawianie się z bezprawnymi sieciami imigracyjnymi, seksualnym wykorzystywaniem kobiet i dzieci, pornografią, fałszerstwem, przemytem materiałów promieniotwórczych i nuklearnych, terroryzmem, praniem pieniędzy i fałszerstwami euro.

Zapobieganie przestępstwom

Zapobieganie bieżącym przestępstwom należy głównie do organów krajowych, regionalnych i lokalnych. Ogólna prewencja na szczeblu Unii koncentruje się na wspieraniu tych organów w ich działaniach wobec przestępczości młodocianych, miejskiej i związanej z narkotykami. Stanowią one duży odsetek przestępstw i wpływają niekorzystnie na jakość życia ludności. W celu określenia priorytetów Unii, rozwijania i wymiany dobrej praktyki oraz wspierania różnych europejskich inicjatyw krajowych i lokalnych utworzono Europejską Sieć Zapobiegania Przestępczości (EUCPN).

Walka z terroryzmem

Wszyscy pamiętamy tragiczny w skutkach atak terrorystyczny w Stanach Zjednoczonych 11 września 2001 roku. Celem agresji terrorystów była również Europa i jej mieszkańcy, fakt ten zjednoczył wszystkich w walce z terroryzmem.

Dawniej niektóre kraje posiadały specjalne ustawodawstwo dotyczące terroryzmu, podczas gdy inne traktowały akty terrorystyczne jako zwykłe przestępstwa kryminalne. Obecnie posiadanie wspólnych ram ułatwia współpracę policji i sądów. Aby zapewnić karanie w ten sam sposób aktów terrorku w całej Unii Europejskiej, kary krajowe są dostosowywane zgodnie z zasadą, iż wyroki muszą być zarówno proporcjonalne, jak i odstrasżające.

Prawodawstwo europejskie wylicza obecnie szereg poważnych przestępstw, takich jak zamachy na życie i nietykalność cielesną, porwania, branie zakładników lub porywanie samolotów, które uznawać się będą za akty terrorku, jeżeli będą popełniane umyślnie w określonym celu terrorystycznym.

Kraje Unii będą ścigać akty terrorystyczne mające miejsce na ich własnym terytorium oraz popełnione przez ich obywateli lub rezydentów, bądź wobec ich własnego narodu. Jednocześnie gwarantuje się wyraźnie poszanowanie praw podstawowych, takich jak swoboda zgromadzeń, zrzeszania się i wyrażania poglądów oraz przepisów o ochronie ofiar terrorku.

*Sejfy bankowe nie mogą
stać się pralniami
pieniędzy*

Szerszy wymiar międzynarodowy

Rozszerzenie Unii Europejskiej tworzy większy obszar stabilności i dobrobytu w Europie, obszar, na którym zapewniona jest demokracja i zasada państwa prawa oraz szanowane są prawa człowieka. Ludzie z sąsiednich regionów, jak również z dalszych zakątków świata, w sposób naturalny przybywają do Unii i pragną zamieszkać tam, czy to w sposób legalny, czy niezgodny z prawem.

Przywódcy europejscy nie uważają, by stosowną odpowiedzią na problemy było budowanie barier na granicach unijnych i przekształcenie Unii w fortecę. Zniweczyłoby to tak dla Unii, jak i dla jej sąsiadów wiele cennych możliwości prowadzenia handlu i współpracy transgranicznej. Zamiast tego

Unia pragnie stworzyć bliskie partnerstwa ze wszystkimi swoimi sąsiadami: Rosją, Ukrainą, Białorusią, Mołdawią, krajami Kaukazu, krajami bałkańskimi, Afryką Północną i Bliskim Wschodem.

Partnerstwo oznacza ścisłą współpracę w walce z terroryzmem i zorganizowaną przestępczością, pomoc sąsiadom Unii w reformowaniu ich policji i sądownictwa oraz w doskonaleniu zarządzania granicami. Na przykład drugi Plan Działania Wymiaru Północnego (2004-06) obejmuje szczegółowe czynności na rzecz walki z handlem ludźmi i narkotykami oraz zwiększenia współpracy w regionie Morza Bałtyckiego pomiędzy strażą graniczną UE i jej odpowiednikami na wschodzie.

Funkcjonariusze policji z różnych państw UE pomagają lokalnej policji w utrzymaniu porządku w Bośni-Hercegowinie

Partnerstwo oznacza również zapewnienie bliskim sąsiadom Unii Europejskiej łatwego dostępu do powiększonego wspólnego rynku liczącego sobie 450 milionów konsumentów. Oznacza pomaganie tym sąsiadom w poprawie warunków życia ich obywateli oraz promowanie instytucji demokratycznych i pluralizmu politycznego w tych regionach. Poszanowanie praw człowieka stanowi obecnie kluczową część wszelkich traktatów międzynarodowych podpisanych przez Unię Europejską. Wszystkie te środki pomagają w rozwiązywaniu u źródła problemu związanego z uchodźcami i ubiegającymi się o azyl. W miarę poprawy sytuacji w nękanych trudnościami krajach, ich obywatele będą mniej skłonni do wyjazdu i szukania lepszego życia gdzie indziej.

Jednocześnie Unia Europejska pragnie odgrywać aktywną rolę w zajmo-

waniu się wszelkimi kryzysami, jakie pojawiają się w regionach poza jej granicami. Oficerowie krajowych służb policyjnych UE współpracują na przykład w ramach nowej Misji Policyjnej Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie. Szkolą oni lokalnych funkcjonariuszy policji, pomagają utrzymać porządek publiczny i ustanawiają dialog z lokalnymi władzami.

Krótko mówiąc, Unia Europejska wierzy, iż jednym z istotnych sposobów zapewnienia wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa w obrębie jej granic jest eksport tych wartości do krajów poza jej granicami, rozprzestrzenianie jej zalet na coraz szerszym obszarze i pomoc w budowaniu bezpieczniejszego, wolnego i bardziej sprawiedliwego świata.

Dalsze informacje

Szczegółowe informacje dotyczące zagadnień omówionych w niniejszej broszurze można znaleźć na stronie internetowej Komisji Europejskiej europa.eu.int/comm/justice_home/index_en.htm

Informacje na temat problemów związanych z narkotykami udostępniane są również przez Europejski Ośrodek Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (EMCDDA) na stronie internetowej www.emcdda.eu.int/

Komisja Europejska

Wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość dla wszystkich
Wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne w Unii Europejskiej

Seria *Europa w ruchu*

Luksemburg: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich

2005 — 22 str. — 16,2 x 22,9 cm

ISBN 92-894-6717-7

Jednym z największych osiągnięć Unii Europejskiej w ciągu ostatniego półwiecza było stworzenie dużego obszaru bez granic, w którym ludzie mogą przemieszczać się bez przeszkód w postaci kontroli granicznych. Obywatele Unii mogą również swobodnie wybrać kraj Unii, w którym pragnęliby żyć i pracować.

Aby jednak można było w pełni korzystać z tych wolności, Unia musi skutecznie strzec swoich granic zewnętrznych. Krajowe organy sądowe i służby policji w jej obrębie muszą również ściśle ze sobą współpracować, by ludzie w całej Unii cieszyli się jednakową ochroną przed przestępczością, równym dostępem do wymiaru sprawiedliwości i możliwością pełnej realizacji swoich praw.

Unia Europejska opracowuje obecnie bardziej skoordynowaną politykę azylową i imigracyjną po to, by ubiegający się o azyl byli sprawiedliwie i jednakoowo traktowani, a potrzebni Unii legalni imigranci integrowali się ze społecznościami europejskimi. Podejmowane są również czynności mające zapobiec nadużyciom i rozwiązać problem nielegalnej imigracji.

Ponadto w globalnym świecie kraje Unii mogą skutecznie walczyć z międzynarodową przestępczością i terroryzmem, jedynie wzajemnie ze sobą współpracując.

Wszystko to zagwarantuje, iż Unia Europejska stanie się w rzeczywistości jednolitą przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla wszystkich.

Źródła informacji na temat Unii Europejskiej

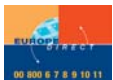
Informacje dostępne są w językach urzędowych UE na serwerze Europa: europa.eu.int

W całej Europie istnieją setki miejscowych centrów informacji europejskiej.

Adres najbliższego biura można znaleźć na stronie internetowej:

europa.eu.int/comm/relays/index_en.htm

EUROPE *DIRECT* jest miejscem, skąd otrzymasz odpowiedzi na pytania związane z Unią Europejską. Z osobami udzielającymi informacji możesz skontaktować się telefonicznie poprzez bezpłatny numer: **00 800 6 7 8 9 10 11** (lub dzwoniąc na płatną linię spoza UE: (32-2) 299 96 96), lub drogą elektroniczną poprzez europa.eu.int/europedirect

Informacje oraz broszury na temat Unii Europejskiej w języku polskim możesz także otrzymać w następujących miejscach:

Reprezentacja Komisji Europejskiej
Warszawskie Centrum Finansowe
ul. Emilii Plater 53
00-113 Warszawa
tel. (48-22) 520 82 00
fax (48-22) 520 82 82
e-mail: delegation-poland@cec.eu.int
<http://www.europa.delpol.pl>

Biuro Informacyjne Parlamentu Europejskiego
Warszawskie Centrum Finansowe
ul. Emilii Plater 53
00-113 Warszawa
tel. (48-22) 520 66 55
fax (48-22) 520 66 59
epwarszawa@europarl.eu.int
<http://www.europarl.pl>

Centrum Informacji Europejskiej UKIE
ul. Krucza 38/42
00-512 Warszawa
tel. (22) 455 54 54
fax (22) 455 54 53
e-mail: cie@mail.ukie.gov.pl
<http://www.cie.gov.pl>

Regionalne Centra Informacji Europejskiej

Toruń
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Pl. św. Katarzyny 9
87-100 Toruń
tel./fax (56) 652 11 21
e-mail: centrum@europa.torun.pl
<http://www.europa.torun.pl>

Ostrołęka
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Hallera 13
07-412 Ostrołęka
tel./fax (29) 760 30 45
e-mail: rcie_ostroleka@armpw.org.pl
<http://www.armpw.org.pl/glowna.php?id=centrum>

Plock
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Al. Kilińskiego 12
09-402 Plock
tel. (24) 366 41 66 fax (24) 366 41 48
e-mail: rcie@rcie.plock.pl
<http://www.rcie.plock.pl>

Radom
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Chorzowska 16/18
26-600 Radom
tel. (48) 365 69 08
fax (48) 365 49 70

e-mail: info@rcie.radom.pl
<http://www.rcie.radom.pl>

Lublin
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. 3 Maja 18/3A
20-078 Lublin
tel./fax (81) 534 61 91, 532 82 19
fax (81) 534 61 92
e-mail: biuro@rcie.lublin.pl
<http://www.rcie.lublin.pl>

Zielona Góra
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Al. Wojska Polskiego 9
65-077 Zielona Góra
tel./fax (68) 453 26 37
e-mail: rcie@rcie.zgora.pl
<http://www.rcie.zgora.pl>

Łódź
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Piotrkowska 262/264
90-361 Łódź
tel./fax (42) 637 79 76
e-mail: rcie@ie.lodz.pl <http://www.rcie.lodz.pl>

Kraków
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Mikołajska 4 (Mały Rynek)
31-027 Kraków
tel. (12) 421 30 15
fax (12) 421 33 15
e-mail: centrum@federacja.krakow.pl
<http://www.centrum.krakow.pl>

Opole
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Slowackiego 10
45-346 Opole
tel. (77) 454 26 21
fax (77) 454 56 10
e-mail: domeuropejski@fundacja.opole.pl
<http://www.rcie.opole.pl>

Białystok
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Lipowa 14
15-427 Białystok
tel./fax (85) 653 77 53
e-mail: eurobialystok@bia.pl
<http://www.rcie.bialystok.pl>

Rzeszów
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Sucharskiego 2
35-225 Rzeszów
tel. (17) 866 11 82
fax (17) 866 11 83
e-mail: roie@wsiz.rzeszow.pl
<http://www.rcie.rzeszow.pl>

Gdańsk
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Długi Targ 39/40
80-830 Gdańsk
tel. (58) 305 60 18
fax (58) 301 02 16
e-mail: rcie@piph.pl
<http://www.rcie.gdansk.pl>

Częstochowa
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Pułaskiego 4/6
42-200 Częstochowa
tel./fax (34) 368 42 13
e-mail: rcie@rcie.czest.pl
<http://www.rcie.czest.pl>

Katowice
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Kościuszki 6
40-026 Katowice
tel. (32) 209 17 01
fax (32) 209 16 90
e-mail: centrum@rcie.katowice.pl
<http://www.rcie.katowice.pl>

Kielce
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Bodzentyńska 44A
25-308 Kielce
tel./fax (41) 343 00 38
e-mail: rcie@rcie.kielce.pl
<http://www.rcie.kielce.pl>

Elbląg
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Czerwonego Krzyża 2
82-300 Elbląg
tel./fax (55) 233 32 22
e-mail: rcie@elblag.com.pl
<http://www.rcie.elblag.com.pl>

Poznań
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Mostowa 27
61-854 Poznań
tel. (61) 852 49 48
fax (61) 852 49 05
e-mail: rcie@rcie.poznan.pl
<http://www.rcie.poznan.pl>

Koszalin
Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Młyńska 2
75-054 Koszalin
tel./fax (94) 347 13 17
e-mail: rcie@rcie.koszalin.pl
<http://www.rcie.koszalin.pl>

Reprezentacje i biura Komisji i Parlamentu znajdują się we wszystkich państwach Unii Europejskiej. Delegatury Komisji Europejskiej rozmieszczone są także w innych częściach świata.

Unia Europejska

- Państwa członkowskie Unii Europejskiej
- Kraje kandydujące

PL

Jednym z największych osiągnięć Unii Europejskiej w ciągu ostatniego półwiecza było stworzenie dużego obszaru bez granic, w którym ludzie mogą przemieszczać się bez przeszkód w postaci kontroli granicznych. Obywatele Unii mogą również swobodnie wybrać kraj Unii, w którym pragnęliby żyć i pracować.

Aby jednak można było w pełni korzystać z tych wolności, Unia musi skutecznie strzec swoich granic zewnętrznych. Krajowe organy sądowe i służby policji w jej obrębie muszą również ściśle ze sobą współpracować, by ludzie w całej Unii cieszyli się jednakową ochroną przed przestępczością, równym dostępem do wymiaru sprawiedliwości i możliwością pełnej realizacji swoich praw.

Unia Europejska opracowuje obecnie bardziej skoordynowaną politykę azylową i imigracyjną po to, by ubiegający się o azyl byli sprawiedliwie i jednakowo traktowani, a potrzebni Unii legalni migranci integrowali się ze społecznościami europejskimi. Podejmowane są również czynności mające zapobiec nadużyciom i rozwiązać problem nielegalnej imigracji.

Ponadto w globalnym świecie kraje Unii mogą skutecznie walczyć z międzynarodową przestępczością i terroryzmem, jedynie wzajemnie ze sobą współpracując.

Wszystko to zagwarantuje, iż Unia Europejska stanie się w rzeczywistości jednolitą przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla wszystkich.

Urząd Publikacji
Publications.eu.int

ISBN 92-894-6717-8

9 789289 467179 >